

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

БУРЕЛОВ

ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рігел

Тернопіль
“Навчальна книга – Богдан”

· РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ·

ЗУСТРІЧ ДРУЗІВ

тояв полудень, і Нижнє місто вирувало. Під габою завислої над містом гидотної мряки, що опушувала щити дахів і скрадала сонце, тісні вулички та широкі пішохідні доріжки повнилися гарячковим життям.

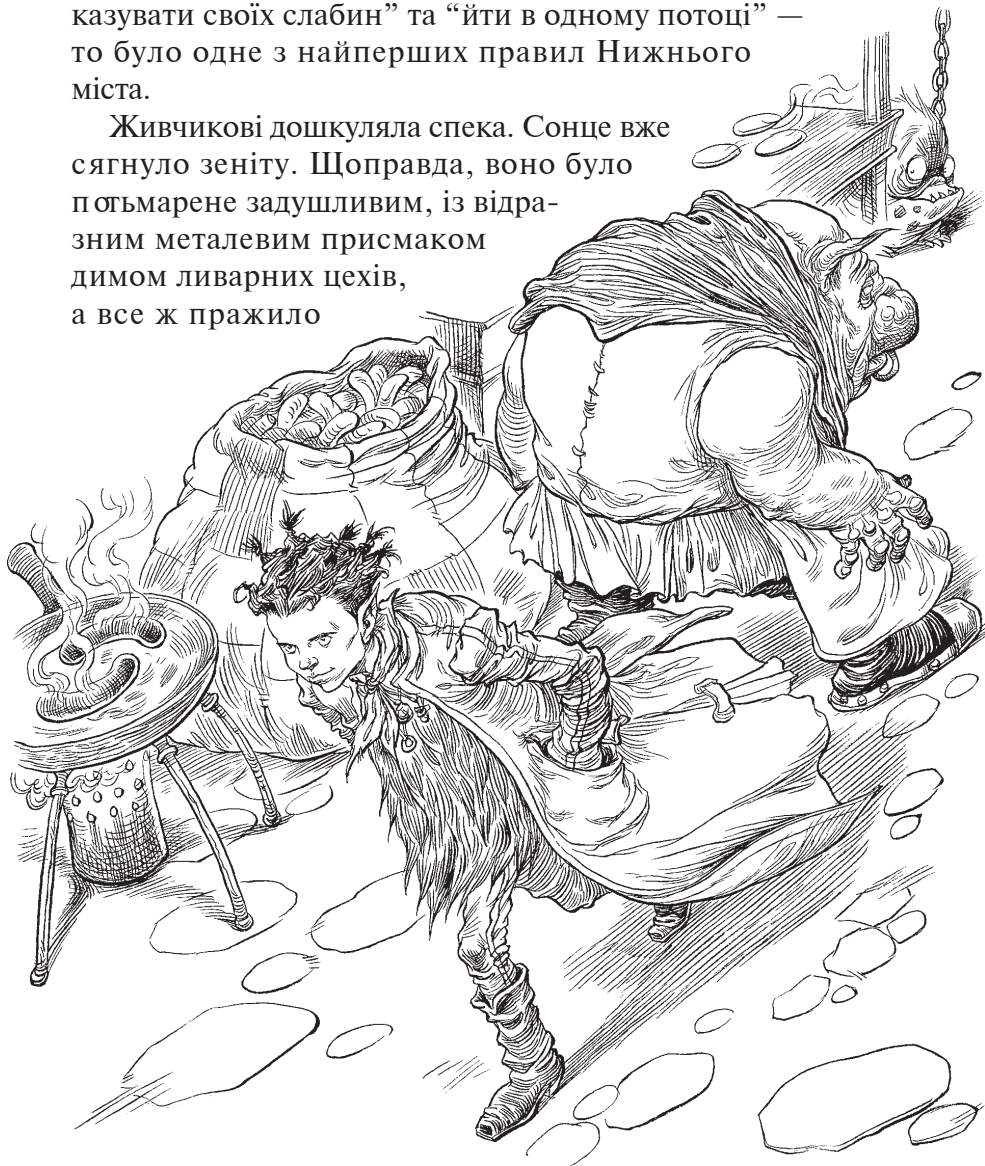
Скрізь велися, легко переходячи у сварку, торги та міньба; вуличні музика завзято вигравали на своїх інструментах, вуличні крамарі галасливо пропонували вигідні покупки, знехтувати які, мовляв за ними, було б гріх; старці жалісно простягали капелюха з темних, недосяжних для сонця закапелків, хоча рідко хто зупинявся кинути їм монету. Гасаючи туди-сюди, кожен був надто заклопотаний собою, аби думати про інших.

Уміти блискавично перенестися з пункту А у пункт Б, першим урвати шмат, запровадивши найвигіднішу для себе і нищівну для конкурента ціну — ось що, на думку всіх, запевняло успіх у Нижньому місті. Треба було залізних нервів та недремних очей, щоб вижити; ви мусили вміти усміхатися, навіть завдаючи комусь удару в спину. Життя тут було суворе, тяжке і немилосердне.

Від такого життя *голова йшла обертом!*

Живчик чимдуж поспішав, простуючи від бон-доків через ринковий майдан — не те, щоб кудись не встигав, просто не міг не заразитися загальною атмосферою одержимості. Зрештою він добре зтямив сувору науку: не хочеш бути збитим з ніг і затоптаним там, де всі женуться з карколомною швидкістю, — не відставай від них ані на крок. Поруч із приписами “ні з ким не зустрінатись очима”, “не показувати своїх слабін” та “йти в одному потоці” — то було одне з найперших правил Нижнього міста.

Живчикові дошкуляла спека. Сонце вже сягнуло zenіту. Щоправда, воно було потьмарене задушливим, із відразним металевим присмаком димом ливарних цехів, а все ж пражило

н ещадимо. Панувало цілковите безвітря і, коли Живчик звернув до крамниць, яток та наметів, у носа йому шибнула неймовірна мішанка запахів. Скисле деревне пиво, витримані сири, збігле молоко, гарячий, щойно з вогню клей, смажена кава із соснової живиці, сосиски, що шкварчать на пательні...

Як завжди, пряний аромат сосисок переніс Живчика у дитинство. Кожної Окострільної ночі, в осаді лісових тролів, де він зростав, дорослі неодмінно смакували традиційною юшкою з сосисками... Гай-гай, як давно те діялось і яким далеким здається тепер! Життя було тоді зовсім інше: замкнуте, впорядковане, неквапливе. Живчик усміхнувся сам до себе. Він уже ніколи не повернеться до тамтого життя. Тепер уже ні. Не понадиться на всі дерева Темнолісу!

Що далі він чимчикував майданом, то менше відчувалися пахощі сосисок, від яких йому аж слинка текла — нарешті новий запах розворушив у ньому цілий рій зовсім інших

споминів. То був знайомий дух свіжовичиненої шкіри. Живчик пристав і роззирнувся довкола.

Під муром стовбичив довгань із криваво-червоною шкірою та кармазиновим чубом живолупа. На шиї в нього висів луб'яний козуб, напхом напханий шкіряними оберегами та амулетами на ремінцях, які він продавав, певніше, *намагався* продати.

— Амулети на щастя! — галасував він. — Купуємо амулети на щастя!

Ніхто не звертав на нього жодної уваги, а коли він поривався накинути оберіг на шию перехожому, гоблін, троль чи будь-хто інший на кожну таку спробу дратливо тріпав головою і чимшвидше його поминав.

Живчик сумовито спостерігав за крамарем. Живолуп, як і багато інших вихідців із Темнолісу, наслухавшись чуток, що вулиці Нижнього міста вимощені золотом, відкрив для себе зовсім іншу дійсність. Зітхнувши, хлопець повернувся і вже ладнався йти далі, як повз нього шаснув украй злидений на вигляд нетряк у драному одязі та важких черевиках.

— Амулет на щастя? — весело цвірінькнув живолуп і виступив наперед із ремінцем напоготові.

— Забери свої криваві лабети! — заревів нетряк і несамовито відтрутив простягнені руки.

Живолуп крутнувся на місці і гримнув додолу. Амулети порозліталися врзнобіч. Коли нетряк потупотів геть, сиплючи чортами собі під ніс, Живчик мерщій кинувся до живолупа.

— З вами все гаразд? — запитав він, подаючи руку, щоб допомогти йому звестися на ноги.

Живолуп повернув голову і бликнув на нього знизу.

— Свиня, якої світ не бачив... — заремствував сіромаха. — Лихо, та й годі! — Він одвів погляд і заходився збирати амулети й обереги, кидаючи їх назад у козуб. — Доводиться перебиватися лиш випадковими чесними заробітками.

— Важкий хліб, що й казати, — поспівчував Живчик. — Нічого не вдієш: Темноліс, ваша домівка, так далеко!

Живчик добре знав живолупів. Якось йому випало гостювати у їхньому лісовому селі й відтоді він завжди ходив у камізельці з волорожачої шкіри, подарованій йому там. Живолуп звів очі. Живчик вітально торкнувся свого чола і вдруге подав йому руку.

Цим разом, щойно останній амулет повернувся на своє місце, живолуп ухопився за руку і рвучко підвівся. Відтак і собі торкнувся чола.

— Мене звуть Тужень, — відрекомендувався він. — Не знаю, як і дякувати: ти зупинився поглянути, чи я, бува, не покалічився. Більшість довколишніх ярмаркових ніколи з тобою і не поздоровкаються, не то що. — Він зневажливо пирхнув. — Я не думаю, що ... — Він зупинився.

— Ну! — підбадьорив Живчик.

Живолуп знизав плечима.

— Просто мене цікавило, чи не зохотився б *ти* купити в мене один амулет на щастя?

І, не чекаючи на його згоду, живолуп вибрав шкіряного оберега і простяг Живчикові, чим викликав у хлопця тамований усміх.

— Як тобі оцей? Його чари всевладні.

Живчик кинув оком на закрутисту спіраль, витиснену на багряній шкірі. Він знав: для живолупів кожен із цих особливих візерунків на оберегах щось означає.

— Хто носитиме цей оберіг, — вів далі Живолуп, обв'язуючи ремінцем Живчикові шию, — позбудеться страху перед відомим.

— Може, невідомим? — перепитав Живчик.

Живолуп пирхнув.

— Боятися невідомого — це для бовдурів та хирляків, — зауважив він. — Я тебе за такого не маю. Ні, — додав він, — присягаю своїм капшуком, відоме зазвичай набагато страшніше. До речі, про капшука — із тебе шість четвертаків. — Живчик сягнув до кишені. — Якщо, звісно, — додав живолуп змовницьким шепотом, — у тебе не знайдеться трохи фракспилу. — Він уп'явся очима у срібний кулястий медальйон у Живчика на шиї. — Бодай порошок.

— Ба! — промовив Живчик, кидаючи монети у простягнену криваво-червону долоню. — Дав би, та нічого!

Живолуп покірно знизав плечима.

— Малося на увазі, тільки дрібку, — промимрив він.

Прикрашений новим амулетом, що пишався тепер серед і нших, що їх він примножував цілими роками, Живчик подався далі лабіринтом звивистих алейок.

Він поминав зоокрамницю, просякнул важким духом вологої соломи та свіжовичинної шкіри, аж гульк —

до нього метнулася невеличка, злостива на вигляд істота з хижо вищиреними зубами. Живчик злякано відсахнувся, але одразу ж розреготався, коли вона, рвучись із припони і збуджено рохкаючи, заплигала на одному місці. То було маля зубошира-скрадайла, і йому кортіло погратися.

— Вітання-шанування, друзяко! — привітався Живчик і почухав грайливу тваринку під волохатим підборіддям. Зубоширення гукало від задоволення і качалося долі горічерева.

— Ти великий мазя, — сказав Живчик.

Він знав: така дитинність минуша. Дійшовши повних літ, зубошири-скрадайла ставали в'ючаками або улюбленими охоронцями тих, у кого є що охороняти.

— Гей! — озвався чийсь скрипучий і разом настирливий шепіт. — Пощо марнувати свій час із цим лантухом п'явкоблїх? Підійди-но краще сюди.

Живчик роззирнувся. Окрім зубошира-скрадайла, перед чолом обшарпаної крамниці було виставлено на видноті силу інших істот: хутряних, пернатих та лускатих, а також кількох дрібніших тролів та гоблінів, прикутих ланцюгами до стіни.

Дивлячись на них, незмога було вгадати, кому належали щойно почуті слова.

— Поглянь сюди, вгору! — знов озвався голос, тепер уже вимогливіше. По спині Живчикові забігали мурашки. Хоч би хто це говорив, незнайомиць його знав. — Сюди!

Живчик підвів очі догори і вражено роззявив рота.

— Птах помагай-біда! — вигукнув він.

— Достеменно так, — прошепотів помагай-біда, незграбно повертаючись на своєму сідалі обличчям до хлопця. — Дай Боже!

— Дай Боже! — відгукнувся Живчик. — Але ...

— Говори тихіше, — просичав помагай-біда, зизуючи правим оком на вхід до крамниці. — М'яло-Ряснопіт не повинен знати, що я говорючий птах.

Живчик кивнув головою і проковтнув клубок у горлі.

Як могла така шляхетна істота опинитися в такій жалюгідній місцині? Хто смів обернути на бранця помагай-біду, охоронця Живчика ще відтоді, як цей птах на його очах вилупився з кокона? І чому його посадили у клітку, хіба лиш трохи більшу за самого бідолаху? Через те він мусив карлючитись на своєму сідалі, вистромивши за ґрати свого

